

IAIN M
BANKS

K ČEMU JSOU ZBRANĚ

ROMÁN Z CYKLU KULTURA

PŘELOŽIL MICHAEL TALIÁN

Planeta9

Culture Series

Consider Phlebas
The Player of Games
Use of Weapons
Excession
Inversions
Look to Windward
Matter
Surface Detail
The Hydrogen Sonata

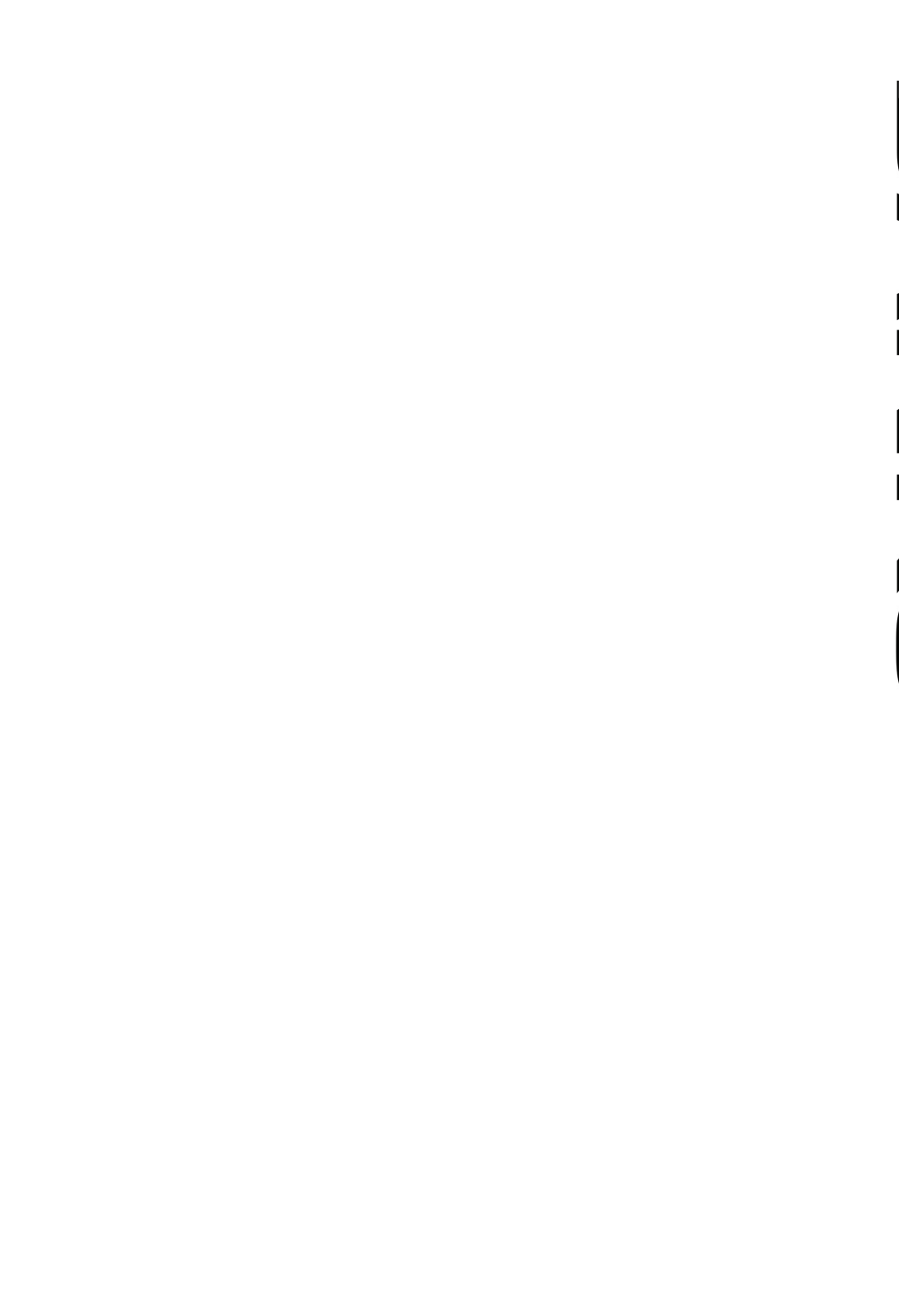
Cyklus Kultura

Pomysli na Fléba (2018)
Hráč (2019)
K čemu jsou zbraně (2022)
Extrém

Líc a rub (2002)

Vodíková sonáta

**IAIN M. BANKS
K ČEMU JSOU ZBRANĚ**

AIN M
BANKS

K ČEMU JSOU ZBRANĚ

ROMÁN Z CYKLU KULTURA

Use of Weapons

Copyright © Ian M. Banks, 1990

Czech edition © Martin Královec – Planeta9, 2022

Translation © Michael Talián, 2022

ISBN 9978-80-88321-36-1

Pro Mic

Obsah:

Poděkování	11
„Mírné mechanické poškození“	13
Prolog	19
1: Dobrý voják	
Jedna	33
XIII	47
Dvě	59
XII	73
Tři	85
XI	101
Čtyři	113i
X	127
Pět	139
2: Vyzvednutí	
IX	149
Šest	163
VIII	181
Sedm	197
VII	215
Osm	235
VI	257
Devět	265
V	281
3: Rozpomínání	
Deset	293
IV	307
Jedenáct	323
III	343
Dvanáct	359
II	383
Třináct	391
I	407
Čtrnáct	423
Epilog	439
Zakalweho píseň	445
Válečné stavy	451

Poděkování

Za všechno může Ken MacLeod.
Byl to jeho nápad, vylákat starého válečníka z ústraní,
a on také navrhl fitness program.

„MÍRNÉ MECHANICKÉ POŠKOZENÍ“

Zakalwe oprávněný;
Ty líné kučery kouře nad městem,
Černé červí díry v jasném poledním vzduchu nad místem
dopadu;

Řekli ti, co jsi chtěl slyšet?
Anebo jsi na kůži promočený na širém betonu,
Na pevnostním ostrově v záplavě
Procházel mezi rozbitými mechanismy
A hledal jsi střízlivýma očima
Stroje z jiné války
A opotřebením duší i soukolí?
Pohrával sis s plavidly a letadly a loděmi,
A zbraněmi a drony a poli a
Sepsal jsi alegorii svého úpadku
Slzami a krví druhých;
Zkusmá poetika tvého vzestupu
Z pouhé a podřadné milosti.
A ti, kdo tě našli,
Chopili se tě, předělali tě
(„Hej, chlapče, teď je to mezi tebou a našimi nožovými střelami,
náš výpad a rychlost a krvavé tajemství:
Cesta k srdci člověka vede skrz jeho hrud!“)
–Mysleli si, že jsi jejich hračka,
Vlčí dítě; vzdálená vzpomínka

Výhodná, protože
Z utopie se rodí málo válečníků.
Ale tys věděl, že vlastní postavou črtáš šifru
Na každou umělou rovinu,
A hraješ naši hru doopravdy
Prohlédl jsi skrze naše úpravy
A nevyzpytatelné žlázy
Až ke svému vlastnímu smyslu, ukrytému v kostech.

–Povodí těch kultivovaných životů
Nesídlilo v těle,
A to, co my jen věděli,
Tys cítil,
Vším morkem svých zmučených buněk.

*Rasd Coduresa Diziet Embless Sma da' Marenhide. U Z.O., rok 115
(pozemského khmérského kalendáře).
Vlastní překlad z originálu v marainu. Nепublikováno.*

PROLOG

„Pověz mi, co je to štěstí?“

„Štěstí? Štěstí... je vzbudit se do slunečného jarního rána po vyčerpávající první noci strávené s krásnou... vášnivou... multi-vražednicí.“

„...Do hajzlu, a to jako stačí?“

Sklenice mu spočívala v prstech jako nějaká polapená věc vyzařující světlo. Tekutina v ní měla barvu jeho očí; pozoroval zpod těžkých víček, jak se letargicky přelévá ve slunečním světle, a lesknoucí se hladina nápoje mu vrhala na obličej mihotavá zlatá prasátka.

Obrátil ji do sebe, prohlížel si ji, alkohol mu protékal hrdlem. Cítil pálení v krku a měl pocit, že mu světlo dráždí oči. Otáčel sklenicí, pohyboval s ní opatrně a plynule, jakoby fascinován hrubostí její spodní části a hedvábnou hladkostí nebroušených míst. Podržel ji proti slunci, přimhouřil oči. Sklenice zářila jako stovka titěrných duh, maličké spirály bublinek ve štíhlé stopce se zlatavě třpytily na pozadí modré oblohy a obtékaly se navzájem ve vroubkované dvojité šroubovici.

Pomalu spustil ruku se sklenicí a spočinul pohledem na tichém městě. Mžoural přes střechy, vížky a věže, přes shluky stromů tam, kde byly řídké a zaprášené parky, a přes vzdálenou zubatou linii městských hradeb až na světlé pláň a namodralé kopce rozostřené tetelením horkého vzduchu pod vymetenou oblohou.

Náhle trhl paží, aniž by odtrhl oči od výhledu, hodil sklenici přes rameno do chladné síně a ona zmizela v jejích stínech a roztránila se.

„Ty parchante,“ ozvalo se po chvílce. Hlas zněl zdušeně a mumlavě. „Myslel jsem, že to je střela z kanónu. Málem jsem se podělal. Chceš tu mít celý posraný?... Zatraceně, navíc jsem kousnul do skla... mmm... teče mi krev.“ Další odmlka. „Slyšíš mě?“ Zdušené mumlání nabylo trochu na hlasitost. „Teče mi krev... Chceš tady mít celou podlahu od hoven a urozený krve?“ Ozval se skřípavý, zvonivý zvuk, pak ticho, a pak: „Ty parchante.“

Mladý muž na balkóně se odvrátil od výhledu na město a poněkud nejistě vešel zpátky do síně. Byl tam chládek a ozvěna. Na podlaze mozaika, tisíce let stará a před nějakou dobou pokrytá průhlednou fólií zabraňující poškrábání a poničení drobných keramických dílků. Uprostřed síně stál masivní, složitě vyřezávaný hodovní stůl obklopený židlemi. U zdi byly roztroušené menší stolky, nějaká křesílka, nízké skříňky se zásuvkami a vysoké příborníky vyrobené vesměs z tmavého, těžkého dřeva.

Na některých zdech byly blednoucí, ale stále působivé nástěnné malby, většinou s bitevními scénami; další stěny, natřené na bílo, zdobily obrovské mandaly ze starých zbraní; stovky oštěpů a nožů, mečů a štítů, kopí a kyjů, bolas a šípů uspořádaných do obrovských spirál ze zprohýbaných ostří, připomínajících nemožně symetricky se rozlétající šrapnely. Nad zazděnými krby na sebe významně mířily rezavějící palné zbraně.

Po stěnách visely jeden či dva zašlé obrazy a otrhané gobelíny, ale volných míst tam bylo pro mnohem víc takových. Vysoká trojúhelníková okna s barevnými skly vrhala výseče světla na mozaiku a dřevo. Bílé kamenné zdi nahoře přecházely v červené pilíře nesoucí mohutné černé dřevěné trámy, které se nad celou síní uzavíraly jako obří stan z hranatých prstů.

Mladý muž kopancem otočil starožitné křeslo a zhroutil se do něho. „Jak, urozený krve?“ zeptal se. Položil jednu ruku na desku velkého stolu a druhou si přejel přes hlavu, jako by měl husté dlouhé vlasy, i když byl ve skutečnosti vyholený.

„Co to?“ ozval se hlas. Zdálo se, že vychází odněkud zpod velkého stolu, u něhož mladý muž seděl.

„Co jsi ty kdy měl společného se šlechtou, starej ožralo?“ Mladík si protřel oči sevřenými pěstmi a pak si dlaněmi namasíroval zbytek obličeje.

Nastala delší odmlka.

„No, jednou mě kousla princezna.“

Mladý muž vzhlédl ke kleštinovému krovu a odfrkl si. „Nedostatek důkazů.“

Vstal a opět vyšel na balkón. Z balustrády si vzal dalekohled a přiložil si ho k očím. Zhoupł se, mlaskl a pak se trochu stáhl od okna a opřel se o rám, aby dalekohled stabilizoval. Pohrával si s ostřením, pak zavrtěl hlavou, vrátil dalekohled zpátky na kamenné zábradlí, založil paže, opřel se o zeď a rozhlížel se po městě.

Jako vyndané z pece; hnědé střechy a hrubé konce štítů jako kůrka a patky chleba; prach místo mouky.

Pak, vmžiku a v následku náhlé vzpomínky, mu mihotající se výhled před zešedl a nato zčernal před očima a on si vybavil jiné citadely (stanové městečko dole na přehlídkovém prostranství, odsouzené k záhubě ve chvíli, kdy se zatřásla skla v oknech; mladá dívka – teď už mrtvá – schoulená v křesle ve věži Zimního paláce). Navzdory horku se zachvěl a vzpomínky potlačil.

„A co ty?“

Mladý muž se ohlédl do síně. „Cože?“

„Měl jsi někdy něco, ehm, společného s našimi, éé... lepšími lidmi?“

Mladý muž náhle zvažněl. „Kdysi jsem...“ začal a pak zaváhal. „Kdysi jsem znal někoho, kdo byl... skoro princezna. A nějakou dobu jsem v sobě nosil její část.“

„Mohl bys to zopakovat? Nosil jsi...“

„Nějakou dobu v sobě její část.“

Odmlka. Pak, zdvořile: „Nemělo by to být obráceně?“

Mladý muž pokrčil rameny. „Byl to zvláštní vztah.“

Otočil se zase k městu, pátral po kouři, nebo lidech, nebo zvířatech, nebo ptácích, nebo po čemkoli, co se hýbe, ale zrovna tak se mohl dívat na namalovanou kulisu. Pohyboval se jen tetelící se vzduch. Přemýšlel, jak by šlo rozechvět kulisu, aby se dospělo ke stejnému efektu, ale pak myšlenku pustil k vodě.

„Vidíš něco?“ zamumlal hlas zpoza stolu.

Mladý muž neodpověděl, jen se přes košili a krátký kabát drbal na prsou. Byl to generálský kabát, i když nebyl generál.

Opět odešel od okna a uchopil velký džbán stojící na jednom z nízkých stolků u zdi. Zvedl džbán nad hlavu a opatrně ho se zavřenými očima a nastavenou tváří obrátil. Ve džbánu nebyla voda, takže se nic nestalo. Mladík vzdychl, chvilku zkoumal obrázek plachetnice na boku prázdné nádoby a šetrně džbán vrátil na stůl, přesně na původní místo.

Zakroutil hlavou, odvrátil se a odkráčel k jednomu ze dvou obrovských krbů v síni. Vytáhl se na širokou římsu a pozorně si prohlížel jednu ze starožitných střelných zbraní pověšených na zdi; byla rozměrná, měla rozšiřující se hlaveň, pažbu zdobenou ornamenty a spoušť bez lucíku. Začal bambitku páčit ze zdi, ale byla příliš pevně přidělaná. Po chvíli to vzdal a seskočil na podlahu. Při dopadu se lehce zapotácel.

„Vidíš něco?“ ozval se znovu a s nadějí hlas.

Mladý muž opatrně přešel od krbu do jednoho z rohů síně, kde stál dlouhý zdobený příborník. Nahoře byla vyskládána spousta lahví a na povážlivě velké ploše okolní podlahy právě tak. Prohledával sbírku většinou rozbitých a téměř prázdných lahví, dokud neobjevil jednu netknutou a plnou. Když ji našel, posadil se opatrně na podlahu, urazil hrdlo o nohu poblíž stojícího křesla a vyprázdnil si do úst tu polovinu jejího obsahu, která mu nestekla po šatech a nerozstříkla se po mozaice. Rozkašlal se a vyprskl, odložil lahev a při vstávání ji odkopl pod příborník.

Došel do jiného kouta síně, k vysoké hromadě oblečení a zbraní. Vybral si jednu zbraň a vymotal ji ze spleti popruhů, rukávů a nábojových pásů. Prohlédl si ji a pak ji zase odhodil. Smetl několik set malých prázdných zásobníků, aby se dostal k jiné zbraně, ale pak ji také zahodil. Zvedl dvě další, prohlédl je, jednu si pověsil přes rameno a druhou odložil na truhlu pokrytou koberečkem. Probíral se dál zbraněmi, dokud na sobě neměl pověšené tři a truhla nebyla skoro přikrytá různými částmi výzbroje. Smetl vybavení z truhly do vaku z nepoddajné látky se skvrnami od oleje a ten hodil na zem.

„Ne,“ prohlásil.

Zároveň s tím se ozval hluboký rachot, nelokalizovatelný a neurčitý, spíš ze země než ze vzduchu. Hlas pod stolem něco ucedil.

Mladý muž přešel k oknům a odložil zbraně na podlahu.

Chvíli tam stál a díval se ven.

„Hej,“ ozval se hlas zpod stolu. „Mohl bys mi pomoci vylézt? Jsem pod stolem.“

„Co děláš pod stolem, Cullisi?“ zeptal se mladý muž a vkleče si prohlížel zbraně: klepal na ukazatele, točil ciferníky, měnil nastavení, mžoural přes mířidla.

„Znáš to, tak různě.“

Mladý muž se usmál a přešel ke stolu. Sáhł pod něj a jednou rukou vytáhl ven rozměrného rudolícího muže v o pár čísel větším kabátě polního maršálka, s velmi krátkými šedivými vlasy a pouze jedním skutečným okem. Zvedl tloušťka na nohy; ten se opatrně postavil a pak si ležérně ometl pár střípků z kabátu. Poděkoval mladému muži pomalým pokynutím hlavou.

„Kolik je vůbec hodin?“ zeptal se.

„Cože? Moc drmolíš.“

„Hodin. Kolik je hodin?“

„Je den.“

„Ha.“ Cullis moudře přikývl. „Přesně to jsem si myslel.“ Pak sledoval, jak se mladý muž vrací k oknu a ke zbraním, a nato ztěžka vykročil od velkého stolu; nakonec došel ke stolku s velkým džbánem na vodu ozdobeným obrázkem staré plachetnice.

Zvedl džbán, trochu se zakymácel, otočil si ho nad hlavou, zamrkal, otřel si dlaněmi obličej a zvedl límec kabátu.

„Ááá,“ řekl, „to je lepší.“

„Jsi opilý,“ poznamenal mladý muž, aniž by se odvrátil od zbraní.

Starší muž to zvážil.

„Ve tvém podání to zní skoro jako kritika,“ odvětil důstojně, poklepal si na falešné oko a několikrát zamrkal. Co nejrozvážněji se obrátil ke vzdálenější zdi a zadíval se na nástěnnou malbu námořní bitvy. Zaměřil se na jednu obzvláště velkou bitevní loď a trošku zaťal zuby.

Trhl hlavou dozadu, ozvalo se tiché zakašlání a naříkavý zvuk ukončený malým výbuchem; velká váza stojící na podlaze tři metry od lodi na malbě se proměnila v oblak prachu.

Rozložitý šedovlasý muž zakroutil smutně hlavou a znovu si poklepal na falešné oko. „Tak dobře,“ řekl. „Jsem opilej.“

Mladý muž se postavil se zbraněmi, které vybral, otočil se a po-
díval se na staršího muže. „Kdybys měl obě oči, viděl bys dvakrát.
Tumáš; chytej.“

S tím hodil zbraň staršímu muži, který natáhl ruku a chtěl ji
chytit, jenže přesně ve chvíli, kdy udeřila do zdi za ním a s rámu-
sem dopadla na podlahu.

Cullis zamrkal. „Myslím,“ řekl, „že bych se radši vrátil pod stůl.“

Mladík přišel k němu, zvedl zbraň, znovu ji zkontroloval, podal
ji staršímu muži a sevřel mu na ní rozměrné ruce. Pak Cullise od-
vedl k hromadě zbraní a oblečení.

Starší muž byl vyšší než mladík a svým zdravým i falešným
okem – které bylo ve skutečnosti lehká mikropistole – shlížel na
mladíka, který z podlahy zvedl pár nábojových pásů a pověsil mu
je přes ramena. Mladý muž se pod Cullisovým pohledem zaškle-
bil; sáhl vzhůru, otočil obličej staršího muže na stranu a pak mu
z náprsní kapsy příliš velkého kabátu polního maršálka vylovil
něco, co vypadalo jako – a také bylo – neprůstřelná páska přes
oko. Pečlivě ji vyššímu muži s vojenským sestřihem upevnil ko-
lem šedivé hlavy.

„Můj bože,“ zalapal Cullis po dechu. „Oslepl jsem!“

Mladý muž sáhl vzhůru a posunul pásku. „Omlouvám se. Ne-
správné oko.“

„To je lepší.“ Starší muž se napřímil a zhluboka nadechl. „Kde
jsou ti parchanti?“ Hlas měl pořád zahuhlaný; vyvolával ve vás
nutkání odkašlat si.

„Nevidím je. Pravděpodobně jsou pořád tam. Po včerejším dešti
se přestalo prášit.“ Mladík dal Cullisovi do náruče další zbraň.

„Parchanti.“

„Ano, Cullisi.“ Ke zbraním uloženým v náruči staršího muže
přibýlo pár krabiček nábojů.

„Ty zkurvený parchanti.“

„Přesně tak, Cullisi.“

„Ty... hmm, víš ty co? Dal bych si něco k pití.“ Cullis se zapotá-
cel. Shlédl ke zbraním, které měl v náruči, a zjevně se snažil přijít
na to, kde se tam vzaly.

Mladý muž se otočil, že z hromady zvedne další zbraň, ale roz-
myslel si to, když za sebou zaslechl hlasitý rachot.

„Do prdele,“ zamumlal Cullis z podlahy.

Mladý muž přešel ke kredenci obskládané lahvemi. Vzal všechny plné lahve, které našel, a vrátil se ke Cullisovi mírumilovně chrápajícímu pod hromadou zbraní, krabiček, nábojových pásů a tmavých zpřelámaných pozůstatků židle od hodovního stolu. Všechno to ze staršího muže sundal, rozepnul několik knoflíků jeho příliš velkého kabátu polního maršálka a nastrkal mu lahve mezi košili a kabát.

Cullis otevřel oko a chvíli jen koukal. „*Kolik* jsi říkal, že je hodin?“

Zapnul Cullisovi kabát do pŕlky. „Myslím, že je čas jít.“

„Hmm. Tak fajn. Ty to víš nejlíp, Zakalwe.“ Cullis zase zavřel oko.

Mladý muž, kterému Cullis říkal Zakalwe, rychle přešel k jednomu z konců velkého stolu, zakrytému poměrně čistou dekou. Ležela na ní velká, impozantní zbraň; zvedl ji a vrátil se k rozměrné, leč neimpozantní figuře chrápající na podlaze. Vzal staršího muže za límec, couval ke dveřím na konci síně a táhl Cullise s sebou. Zastavil se pro vak umazaný od oleje a plný výzbroje, kterou už předtím přebral, a hodil si ho přes rameno.

Odtáhl Cullise na pŕl cesty ke dveřím, když tu se starší muž vzbudil a obdařil ho od podlahy zakaleným pohledem jediného zdravého oka.

„Ahoj.“

„Co je, Cullisi?“ zabručel mladík a odvedl ho dalších pár metrů.

Cullis se rozhlédl po tiché bílé síni, která mĕjela kolem něj. „Pořád si myslíš, že to tady vybombardují?“

„Mm-hmm.“

Šedovlasý muž zakroutil hlavou. „Kdepak,“ řekl. Zhluboka se nadechl. „Kdepak,“ zopakoval a kroutil hlavou. „To nikdy.“

„Brzy uvidíme,“ utrousil mladý muž a rozhlížel se.

Když dorazili ke dveřím a on je rozkopl dokořán, pořád ještě panovalo ticho. Schody vedoucí dolů do zadní vstupní síně a na dvůr byly ze zářivě zeleného mramoru lemovaného achátem. Pustil se po nich za cinkání výzbroje a lahví, puška nadskakovala a on vlekl Cullise dolů schod za schodem tak, že o ně zadržával a bouchal podpatky.

Starý muž na každém schodu hekl a jednou zafuněl: „Sakra, ne tak hrubě, ženská.“ Mladý muž se v tu chvíli zastavil a zadíval se

na chrápajícího spáče, jemuž z koutku úst vytékala slina. Pak zavrtěl hlavou a vyrazil dál.

Na třetí podestě zastavil, že se napije, a nechal Cullise dál chrápat. Posílil se dost, aby mohl pokračovat v sestupu. Ještě si olizoval rty a zrovna uchoпил Cullise za límec, když tu se ozval hvízdavý zvuk, který sílil a byl stále hlubší. Klesl k podlaze a napůl se Cullisem přikryl.

Výbuch byl dostatečně blízký, aby popraskala vysoká okna a oprýskala nějaká sádra, jejíž vločky se vznešeně snášely trojúhelníkovými klíny světla a tiše pokrývaly schody.

„Cullisi!“ Znovu chytil druhého muže za límec a pozadu skočil ze schodů. „Cullisi!“ křičel, bral odpočívadlo smykem a málem upadl. „Cullisi, ty natvrdelej starej kokote! Vzbud' se!“

Vzduch rozcíslo další zavytí, celý palác se rozechvěl výbuchem a stropní okna se vysypala; na schodiště přešlo sklo a sádra. V podřepu dál vlekl Cullise a s nadávkami sklopýtal o další patro níž. „CULLISI!“ řval a řtil se okolo prázdných výklenků a jedinečně provedených nástěnných maleb v pastorálním stylu. „Cullisi, ty debilní geronte, VZBUĎ SE!“

Vzal smykem další odpočívadlo, zbylé lahve zuřivě cinkaly a velká puška otloukala kousky dekorativních panelů. Zase to prohlubující se hvízdání; vrhl se šipkou dolů, schody se proti němu vzedmuly a nahoře se roztránilo sklo; rozvířený prach vše zbarvil doběla. Vyškrábal se na nohy a spatřil vzpřímeně sedícího Cullise, který si ometal kusy sádry z prsou a třel si zdravé oko. O kus dál se ozvala další exploze.

Cullis vypadal zbědovaně. Mávnutím rukou rozehnal prach. „Tohle není mlha a tamto nebyl hrom, co?“

„Správně,“ vykřikl mladík – a už se vrhal ze schodů.

Kašlající Cullis klopýtal za ním.

Když mladík dorazil na nádvoří, přilétaly další granáty. Jeden vybuchl po jeho levici, sotva se vynořil z paláce; skočil do poplávového vozidla a pokusil se ho nastartovat. Granát vyhodil do vzduchu střechnu královských komnat. Na nádvoří přšely tašky a dlaždice a při vlastních přidružených explozích se měnily v malé obláčky prachu. Dal si jednu ruku nad hlavu a snažil se v prostoru pro nohy spolujezdce nahmátnout přílbu. Od kapoty vozidla bez střechny se odrazil velký kus zdiva a zanechal po sobě

dlouhou rýhu a oblak prachu. „No... kuuurva,“ konečně našel přílbu a narazil si ji na hlavu.

„Vy zasraný par...“ zařval Cullis, který zakopl kousek od vozidla a svalil se do prachu. S nadáváním se vysoukal dovnitř. Do komnat nalevo od nich vletěl další granát, a pak další.

Mraky prachu zvednutého bombardováním plynuly po fasádách domů; sluneční světlo vrhalo na chaos na dvoře gigantický klín rozdělující stíny.

„Namouduši jsem si myslel, že půjdou po budovách parlamentu,“ řekl mírně Cullis a upřeně si prohlížel hořící vrak nákladního auta na druhé straně dvora.

„Jenomže nešli!“ Znovu udeřil do startéru a řval na něj.

„Měl jsi pravdu,“ vzdechl Cullis a zatvářil se zmateně. „O co jsme se to vsadili?“

„Koho to zajímá?“ zařval a kopal někam pod palubní desku. Motor polopásového vozidla se probral k životu.

Cullis si z vlasů vytřepal úštěpky dlaždic, jeho druh si upevnil přílbu a pak mu podal druhou. Cullis ji přijal s úlevou, začal si s ní ovívat obličej a klepal se do prsou nad srdcem, jako by si chtěl dodat odvahy.

Pak ruku odtáhl a nevěřícně zíral na teplou rudou tekutinu, kterou byla potřísněná.

Motor chčipnul. Cullis slyšel druhého muže hulákat nadávky a znovu bušit do startéru; motor kašlal a prskal do hvízdání granátů.

Když daleko v prachu zaburácely další exploze, zadíval se Cullis na sedačku pod sebou. Vozidlo se rozechvělo.

Sedačka pod Cullisem byla celá rudá.

„Zdravotník!“ rozeřval se

„Cože?“

„Zdravotník!“ snažil se Cullis překřičet další výbuch a ukazoval rudě potřísněnou ruku. „Zakalwe! Koupil jsem to!“ Zdravé oko měl rozšířené šokem. Ruka se mu třásla.

Mladý muž se zatvářil popuzeně a plácnutím srazil Cullisovu ruku. „To je víno, ty kreténe!“ Natáhl se, vylovil z haleny staršího muže lahev a upustil mu ji do klína.

Cullis se překvapeně zadíval dolů. „Aha,“ řekl. „Tak to jo.“ Zamžoural pod kabát a opatrně vylovil pár střípků. „Bylo mi divný, že mi tak padne,“ zamumlal.

Motor náhle naskočil a rozeřval se, jako by ho rozrušila třesoucí se půda a vířící prach. Výbuchy v zahradách házely přes zeď dvora hnědé spršky zeminy a všude kolem přistávaly kusy roztříštěných soch.

Zápasil s řazením, až rychlost zapadla a vozidlo poskočilo dopředu tak prudce, že z něho s Cullisem málem vypadli. Vyjeli ze dvora na prašnou silnici. Za pouhých pár vteřin se valná část velké síně po dopadu asi tuctu dělostřeleckých granátů zhroutila a zaplnila dvůr a celou okolní oblast kusy dřeva a zdiva a dalšími vzdouvajícími se oblaky prachu.

Cullis se poškrábal na hlavě a huhlal do přilby, do které se zrovna vyzvracel.

„Parchanti.“

„Máš recht, Cullisi.“

„Zasraný parchanti.“

„Správně, Cullisi.“

Vozidlo vybralo zatáčku a burácelo dál, k poušti.

1: DOBRÝ VOJÁK

JEDNA

Procházela turbínovou halou, obklopená neustále se měnícím kroužkem přátel, obdivovatelů a zvířat – mlhovou své atraktivitu –, promlouvala ke svým hostům, dávala instrukce zaměstnancům, činila návrhy a vyjadřovala lichotky mnoha různým bavičům. Ozvučný prostor nad starožitnými, blyštivými stroji, tiše trůnícími mezi klábošícími davy pestře oblečených účastníků večírku, plnila hudba. Elegantně se uklonila a usmála na kolemjdoucího admirála, zatočila v ruce křehkou černou květinou, přiložila si květ k nosu a nasála jeho opojnou vůni.

Dva hralcové u jejích nohou skákali, kňučeli, snažili se uchytit předními tlapkami v hladkém klíně její společenské róby a lesklé čenichy natahovali ke květině. Sehnula se, jemně obě zvířata poklepala květem přes čumáky a donutila je, aby s kýčáním a potřásáním hlav seskočila zpátky na podlahu. Kolemstojící se rozesmáli. Přidřepala, až se okolo ní vzdula róba, a pročesávala rukama kožich jednoho ze zvířat, třepala mu ušima a pak zvedla obličej k přicházejícímu majordomovi, který se uctivě proplétal davem.

„Ano, Maikrile?“

„Fotograf ze System Times,“ řekl tiše majordomus. Napřimoval se spolu s ní, až k ní vzhlížel a bradu měl na úrovni jejích holých ramen.

„Příznává porážku?“ zazubila se.

„Patrně ano, madam. Žádá o slyšení.“

Zasmála se. „Hezky řečeno. Kolik jsme jich našli tentokrát?“

Majordomus se přitočil trochu blíž a nervózně upřel pohled na jednoho z hralzů, který na něj zavrčel. „Třiatřicet pohyblivých kamer, madam, a přes sto statických.“

Spiklenecky se přiblížila ústy k majordomovu uchu a řekla: „Když nepočítáme ty, které jsme našli u našich hostů.“

„Přesně tak, madam.“

„Setkám se... s ním? S ní?“

„S ním, madam.“

„Když s ním, tak později. Řekni mu, že za deset minut; mně to připomeň za dvacet. Západní atrium.“ Podívala se na svůj jediný platinový náramek. Malý projektor zamaskovaný jako smaragd rozpoznal její sítnici a rychle promítl holoplán staré elektrárny ve dvou kuželech světla mířících přímo do jejích očí.

„Zajisté, madam,“ řekl Maikril.

Dotkla se jej na paži a zašeptala: „Půjdeme do arboreta, jasně?“

To, že ji slyšel, naznačil majordomus sotva postřehnutelným pohybem hlavy. Lítostivě se obrátila k lidem okolo a prosebně sejala ruce. „Je mi líto, ale budete mne prosím muset na chvíli omluvit.“ S úsměvem naklonila hlavu ke straně.

„Ahoj. Dobrý den. Nazdárek. Jak se máte?“ Procházeli rychle dějištěm večírku, kolem našedlých oblouků narkoproudů a šplouchajících nádržek fontán s vínem. Kráčela vepředu, sukně jí šelestila a majordomus tak tak že držel tempo s kroky jejích dlouhých nohou. Mávala těm, kdo ji zdravili: vládním ministrům a jejich stínům, zahraničním hodnostářům a atašé, mediálním hvězdám všech druhů, revolucionářům a šaržím od námořnictva, kapitánům průmyslu a obchodu a jejich okázalým akcionářům. Hralzové zběžně chňapali majordomovi po kotnících, drápy nemotorně klouzali po vyleštěné slídové podlaze a vrhali se radostně vpřed, jakmile narazili na jeden z mnoha nesmírně cenných koberců položených v turbínové hale.

U schodů do arboreta, kde ji pohledům z haly ukrýval plášť nejvýhodnějšího dynamu, se zastavila, poděkovala majordomovi, odehnala hralzy, přejela si dokonalý účes, uhladila už tak perfektně splývající róbu a zkontrolovala, jestli má bílý kámen na černém obojku přesně uprostřed krku, což měla. Začala scházet po schodech k vysokým dveřím arboreta.

Jeden z hralzů nahoře na schodech se rozkňučel a s usazenými očima začal poskakovat na předních nohách.

Otráveně se otočila. „Ticho, Hopsale! Zmiz!“

Zvíře svésilo hlavu a s popotahováním zmizelo.

Tiše za sebou zavřela dvojité dveře a zahleděla se do poklidné, bujné zeleně, již arboretum nabízelo.

Venku, nad vysokou křišťálovou křivkou neúplného stropu, panovala černá tma. Na vysokých stožárech v arboretu žhnula malá ostrá světla vrhající hluboké rozeklané stíny mezi natěsnané rostliny. Vzduch byl teplý a páchl prstí a pryskyřicí. Zhluboka se nadechla a vykročila k protější straně arboreta.

„Zdravím.“

Muž se rychle otočil. Stála za ním se založenými pažemi, opřená o stožár lampy, a v očích a na rtech jí hrál drobný úsměv. Vlasy měla modročerné, stejně jako oči; pleť měla světle hnědou a vypadala štíhlejší než ve zprávách, kde se přes svou výšku mohla zdát podsaditá. On byl vysoký, velice štíhlý a nedomoderně bledý a většina lidí by řekla, že má oči příliš blízko u sebe.

Podíval se na jemnou strukturu listu, který stále držel v jedné křehce vypadající ruce, pak ho pustil, nejspíše se usmál a vystoupil zpod bujné rozkvetlého keře, který zkoumal. Zamnul si ruce a zatvářil se ostýchavě. „Omlouvám se, já...“ nervózně zagestikuloval.

„Nic se neděje,“ řekla a podala mu ruku. Stiskli si je. „Vy jste Relstoch Sussepin, že?“

„A... ano,“ odpověděl, zjevně překvapený. Ruku jí stále nepustil. Uvědomil si to, zatvářil se ještě rozpačitěji a rychle to napravil.

„Diziet Sma.“ Trochu sklonila hlavu, velmi pomalu, a vlasy, padající na ramena, jí sklouzly k obličeji. Nespouštěla ho z očí.

„Ano, to samozřejmě vím. Eee... těší mě.“

„Dobrá,“ přikývla. „I mě. Slyšela jsem vaše díla.“

„Hm.“ Vypadal klukovsky potěšeně a spráskl ruce v gestu, které si ani nevšiml, že dělá. „Hm. To je od vás velice...“

„Neřekla jsem, že se mi to líbilo,“ dodala, teď už s úsměvem jen tak na půl úst.

„Aha.“ Učiněná hromádka neštěstí.

Taková *krutost*. „Ale líbí se mi to, a velice,“ řekla – a její výraz náhle vyjadřoval pobavenou, ba až spikleneckou lítost.

Rozesmál se a z ní spadlo napětí. Tohle vyjde.

„A já se divil, proč mě pozvali,“ svěřil se jí a jeho hluboko posazené oči trochu zjasněly. „Všichni tu jsou takoví...“ – pokrčil rameny – „...důležití. Právě proto jsem...“ Mávl rozpačitě za sebe, ke květině, kterou si prohlížel.

„Podle vás skladatelé nemůžou být důležití?“ zeptala se s náznakem výčitky.

„No... ve srovnání se všemi těmi politiky a admirály a obchodníky... aspoň co se týče moci... A já ani nejsem dvakrát známý hudebník. Napadá mě spíš Savntreig nebo Khu, anebo...“

„Ti si zkomponovali kariéry velice dobře, to rozhodně,“ souhlasila.

Na okamžik se odmlčel, pak se krátce zasmál a sklopil oči. Vlasy měl velice jemné, ve světle ze stožáru se mu leskly. Tentokrát se pro změnu ona přidala k jeho smíchu. Možná by se měla zmínit o zakázce teď, nenechávat to až na příští schůzku, na níž sníží čísla – i když zatím ještě dost vzdálená čísla – na poněkud přátelštější úroveň... nebo na soukromé dostaveníčko ještě později, jakmile si bude jistá, že ho okouzila.

Jak dlouho to má natahovat? Přesně něco, jako je on, sice potřebuje, ale ještě mnohem lepší by to bylo po elektrizujícím přátelství; oné dlouhé, jedinečné výměně čím dál intimnějších důvěrností, po pomalém hromadění společných zážitků, unylém krouživém tanci přitažlivosti, po příchodech a odchodech a zase příchodech a zase odchodech, při nichž se neustále blížíme k sobě, dokud se ta pomalost nerozpustí v pohlcujícím horku z naplnění vztahu.

Zadíval se jí do očí a řekl, „Lichotíte mi, slečno Sma.“

Neodvrátila pohled a zvedla trochu bradu; přesně věděla o všech nuancích pečlivě interpretované řeči svého těla. Na tváři se mu usadil výraz, který už jí tak dětský nepřipadal. Jeho oči připomínaly kámen na jejím náramku. Trochu se jí zatočila hlava, a tak se zhluboka se nadechla.

„Ehm.“

Ztuhla.

Řekl to někdo za jejími zády a kousek stranou. Viděla, jak Susepinův pohled zakolísal a přesouvá se.

Sma se s nevzrušeným výrazem otočila a pak zabodla pohled do šedobílého pláště dronu, jako by do něho chtěla vypálit díry.

„Co je?“ zeptala se hlasem schopným leptat ocel.

Dron měl velikost – a téměř i tvar – malého kuffíku. Připlul jí před obličej.

„Potíže, partáku,“ prohlásil dron a rychle popoletěl, načež zaujal polohu, jako že se dívá do inkoustové oblohy nad křišťálovou semisférou.

Sma sklopila oči k cihlové podlaze arboreta a našpulila rty. Dovolila si jen to nejdecentnější zavrtění hlavou.

„Pane Sussepine,“ usmála se a rozpřáhla ruce. „Rmoutí mě to, ale... mohl byste...?“

„Samozřejmě.“ Už vykročil a s jediným kývnutím rychle prošel kolem ní.

„Snad si budeme moct popovídat později,“ poznamenala.

Ještě v chůzi se otočil. „Ano; to bych... to by mě velmi...“ Pak mu zřejmě došla inspirace, jen znovu nervózně pokývl a spěšně došel ke dveřím na vzdáleném konci arboreta. Odešel, ani se neohlédl.

Sma se svižně otočila ke dronu, který se s nevinným bzučením podle všeho upřeně díval do hlubin křiklavě zbarveného květu, do něhož napůl vnořil svůj pahýlovitý čumák. Všiml si jí a vzhlédl. Rozkročila se, jednu pěst opřela o bok a řekla: „Partáku?“

Aura dronu zablikala; směs purpurové lítosti a ocelového zmatku vypadala výrazně nepřesvědčivě. „Nechápu to, Sma... uklouzlo mi to. Aliterace.“

Sma kopla do suché větve, zpražila dron pohledem a řekla: „Co se děje?“

„Nebude se ti to líbit,“ prohlásil dron tiše, trochu se odtáhl a ztmavěl smutkem.

Sma zaváhala. Chvilku se dívala stranou, náhle jí poklesla ramena. Posadila se na jeden z kořenů stromu. Róba se kolem ní složila. „Jde o Zakalweho, že ano?“

Překvapený dron duhově zablikal; tak rychle – pomyslela si –, že to nemuselo být hrané. „No páni,“ prohlásil. „Jak...?“

Zahnala ten dotaz mávnutím. „Netuším. Tón hlasu. Lidská intuice... Už na to asi přišel čas. Život začínal být příliš zábavný.“ Zavřela oči a opřela hlavu o drsný tmavý kmen stromu. „Takže?“

Dron Skaffen-Amtiskaw klesl do výšky jejích ramen a vznášel se poblíž. Podívala se na něj.

„Potřebujeme, aby se vrátil,“ řekl jí.

„Přibližně to jsem si myslela,“ vzdechla Sma a odcvrnkla hmyz, který jí zrovna přistál na rameni.

„Inu, jak jinak. Obávám se, že nic jiného nezabere; musí to být on osobně.“

„Jasně, ale musím to být *já* osobně?“

„Na tom... panuje shoda.“

„Nádhera,“ poznamenala Sma kysele.

„Chceš si poslechnout zbytek?“

„Ten to vylepší?“

„Ani ne.“

„Zatraceně,“ Sma sevřela ruce v klíně a mnula si je. „Tak ať to vím všechno najednou.“

„Zítřa budeš muset odletět.“

„Ale drone, *no tak!*“ Ukryla hlavu do dlaní. Pak vzhlédla. Dron si pohrával s větvičkou. „To si snad děláš srandu.“

„Bohužel ne.“

„A co tohle všechno?“ Mávla ke dveřím do turbínové haly. „Co mírová konference? Co všichni ti tlučubové s bezednými kapsami a všetečnými očima? Co ty tři roky mojí práce? Co celá tahle posraná planeta...?“

„Konference bude pokračovat.“

„No jistě, ale co ta ‚ústřední role‘, kterou jsem v tom měla hrát?“

„No jasně, tohle...“ řekl dron a přitáhl si proutek přímo k senzorickému pásku v přední části pláště.

„To snad ne.“

„Podívej, vím, že se ti nelíbí...“

„Ne, drone; nejde o...“ Sma náhle vstala, došla ke křišťálové stěně a vyhlédla ven do tmy.

„Dizzy...“ řekl dron a přisunul se blíž.

„Nezkoušej na mě žádnou Dizzy.“

„Sma... není opravdová. Je to náhražka; elektronická, mechanická, elektrochemická, chemická; je to stroj; stroj ovládaný Mozkem, sám o sobě je neživý. Není to klon ani...“

„Vím, co je zač, drone,“ řekla a sevřela ruce za zády.

Dron k ní popoletl, položil jí silová pole na ramena a jemně stiskl. Setřásla jeho sevření a sklopila pohled.

„Potřebujeme tvoje svolení, Diziet.“

„Jo, to vím taky.“ Vzhledla ke hvězdám, které byly dvojnásob skryté, mraky i osvětlením arboreta.

„Pokud chceš, můžeš samozřejmě zůstat tady.“ Dron mluvil ztěžka a zkroušeně. „Mírová konference je bezpochyby důležitá; je potřeba... aby to někdo urovnal. O tom není sporu.“

„A co je sakra tak zásadní, že kvůli tomu musím zítra zvednout kotvy?“

„Pamatuješ si Voerenhutz?“

„Pamatuju,“ odpověděla stručně.

„Mír tam vydržel čtyřicet let, ale teď se to bortí. Zakalwe dělal s chlapem jménem...“

„Maitchigh?“ zamračila se a napůl otočila hlavu ke dronu.

„Beychae. Tsoldrin Beychae. Po našem zásahu se stal prezidentem hvězdokupy. Dokud byl u moci, držel politický systém pohromadě, ale před osmi lety odešel na odpočinek, dlouho předtím, než musel, aby se mohl věnovat studiu a rozjímání.“ Dron si povzdychl. „Od té doby se vše vrátilo do starých kolejí a teď Beychae žije na planetě, jejíž vůdci jsou poněkud nepřátelští vůči silám, které Zakalwe a Beychae reprezentovali a my je podporovali, a hrají vůdčí roli v dalších rozkolech. Probíhá několik menších konfliktů a k mnoha dalším se schyluje; totální válka v celé hvězdokupě je na spadnutí.“

„A Zakalwe?“

„V podstatě se jedná o Vyzvednutí. Dolů na planetu, přesvědčit Beychaeho, že ho potřebujeme, přinejmenším vzbudit jeho zájem. Může to ale znamenat fyzický zásah, a další problém je, že Beychae se asi nenechá přesvědčit snadno.“

Sma o tom přemýšlela a pořád se dívala do tmy. „Nešlo by to ošidit?“

„Ti dva se znají až moc dobře na to, aby zabralo cokoli jiného než skutečný Zakalwe... totéž se týká Tsoldrina Beychaeho a politické mašinérie v celém systému. Příliš mnoho vzpomínek naráz.“

„Jasně,“ poznamenala Sma tiše. „Příliš vzpomínek.“ Třela si nahá ramena, jako by jí byla zima. „A co palebná síla?“

„Svoláváme nebulární flotilu; jádrem je jeden Limitovaný přepravní systém a tři Všeobecné kontaktní jednotky umístěné u samotné hvězdokupy, plus asi tak osmdesát VKJ se pohybuje ve vzdálenosti měsíčního rychlého přesunu. Někdy zhruba

za rok bychom měli mít čtyři nebo pět VPS ve vzdálenosti dvou až tříměsíčního přesunu. To je ale poslední, ale zcela poslední řešení."

„Odhady výšky té hory mrtvol vypadají trochu moc nejasně, co?“ řekla Sma zahořkle.

„Pokud to tak chceš říct," připustil Skaffen-Amtiskaw.

„Zatraceně," ucedila Sma a zavřela oči. „Jak daleko je tedy Voerenhutz? Zapomněla jsem.“

„Jen asi čtyřicet dnů, ale nejdřív musíme vyzvednout Zaka-lweho; řekněme tak... devadesát dnů na celou cestu tam.“

Otočila se. „Kdo bude řídit náhradnici, jestli mě loď vezme?“ Letmo přeskočila pohledem k nebi.

„Jen to zkusím tu zůstane každopádně," odpověděl dron. „Dostala jsi k dispozici velmi rychlou hlídkovou loď *Xenofob*. Nejdřív může vyrazit zítra krátce po poledni... pokud si budeš přát.“

Sma chvíli jen stála s nohama u sebe, založenýma rukama a sevřenými rty a přísným výrazem. Skaffen-Amtiskaw si dopřál chvilku introspekce a usoudil, že mu jí je líto.

Žena stála bez hnutí a mlčky pár vteřin; pak náhle vykročila ke dveřím do turbínové haly tak svižně, až jí podpatky cvakaly na cihlové cestičce.

Dron se za ní rozletěl a zařadil se jí vedle ramene.

„Škoda, že nemáš lepší smysl pro načasování.“

„Omlouvám se. Narušil jsem něco?“

„Vůbec ne. Co je vůbec sakra, ta velmi rychlá hlídková loď?“

„Nový název pro (Demilitarizovanou) rychlou útočnou jednotku," odpověděl dron.

Loupla po něm očima. Udělal pohyb, jako by chtěl pokrčit rameny.

„Údajně to zní líp.“

„A jmenuje se *Xenofob*. No to je prostě super. Může náhradnice nastoupit okamžitě?“

„Zítra v poledne; můžeš všechno předat do...?“

„Zítřejšího dopoledne," řekla Sma dronu, který přeletěl před ni a otevřel vysoké dveře; prošla jimi a s vykasanou sukní vyběhla po schodech k turbínové hale. Zpoza rohu se smykem přihnali hral-zové, doráželi a hopsali kolem ní. Sma se v tom chumlu zastavila, zvířata jí očichávala šaty a pokoušela se jí olíznout ruce.

„Nebo ne,“ řekla dronu. „Rozmyslela jsem si to, naskenuj mě dneska večer, až ti řeknu. Chci to mít všechno co nejdřív z krku. Teď najdu velvyslance Onitnerta; ať Maikril řekne Chuzleis, že má za deset minut přivést ministra k baru u turbíny jedna. Omluv se za mě těm pisálkům ze System Times, nech je odvézt zpátky do města a každému ať dají lahev nocikvětů. Odvolej fotografa, dej mu jeden fotoaparát a nech ho pořídit... čtyřiašedesát fotek, které si ale musí nechat schválit. Ať jeden ze zaměstnanců, muž, vyhledá Relstocha Sussepina a přivede ho za dvě hodiny ke mně do apartmánu. Aha, ještě něco...“

Sma se náhle zarazila, sedla si na bobek a vzala do rukou dlouhý čenich jednoho z kňourajících hralzů. „Otylko, Otylko, však já vím,“ opakovala, zatímco zvíře s velkým břichem šílelo a olizovalo jí obličej. „Chtěla jsem být u toho, až se ti narodí miminka, ale nejde to...“ Vzdychla si, objala zvíře a pak mu jednou rukou podržela bradu. „Co mám dělat? Mohla bych tě nechat spát po tu dobu, než se vrátím, a ty bys nic ani nezjistila... ale chyběla bys kamarádům.“

„Co je nechat spát všechny?“ navrhl dron.

Sma zakroutila hlavou. „Postarej se o ostatní, než se vrátím,“ řekla jednomu z hralzů. „Rozuměls?“ Políbila zvíře na čenich a vstala. Otylka kýchla.

„Ještě dvě věci, drone,“ řekla Sma, když procházela vzrušenou smečkou.

„Co?“

„Už mi nikdy neříkej ‚partáku‘, jasný?“

„Dobře. Co dál?“

Obešli blyštivou masu dávno odstavené turbíny šest, Sma se na chvilku zastavila, prohlédla si bavící se dav, zhluboka se nadechla a narovnala ramena. Pak vykročila a už zase s úsměvem utrousila ke dronu: „Nechci, aby tu náhradnice s někým píchala.“

„Fajn,“ řekl dron, když se blížili k účastníkům večírku. „Nakonec je to v jistém smyslu tvoje tělo.“

„V tom je právě ta potíž, drone,“ odvětila Sma a kývla na číšníka, který se hned vrhl vpřed s podnosem s nápoji v ruce. „Není to moje tělo.“

Letadla a pozemní vozidla se vzdalovala od staré elektrárny. Důležití lidé odjížděli. V hale se zdrželo ještě pár opozdílů, ti ji ale

nepotřebovali. Pocítila únavu a najela malý šleh na pozdvižení nálady.

Vyhlížela z jižního balkónu bytu, který upravili z kancelářské budovy elektrárny, do hlubokého údolí a na šňůru koncových světel aut nataženou po Nábřežní. Někde nad ní zasvištělo letadlo, naklonilo se a zmizelo za vysokým zakřiveným okrajem staré přehrady. Dívala se za ním, pak se otočila ke dveřím střešního bytu, stáhla si malé společenské sáčko a přehodila si ho přes rameno.

Z hloubi honosného apartmánu pod střešní zahradou zaznívala hudba. Místo za ní však zamířila do pracovny, kde čekal Skaffen-Amtiskaw.

Skenování pro aktualizaci náhradnice zabralo jen pár minut. Odnesla si z něj obvyklý pocit nepatřičnosti, ale aspoň to dlouho netrvalo. Skopla boty a kráčela po měkkých tmavých chodbách za hudbou.

Relstoch Sussepin se zvedl z křesla s tlumeně zářící sklenicí nočkovětu v ruce. Sma se zastavila ve dveřích.

„Díky, že jste zůstal,“ řekla a upustila sáčko na pohovku.

„Rádo se stalo.“ Přiložil si sklenici se zářícím nápojem ke rtům, pak jako by si to rozmyslel a uchopil ji do obou dlaní. „Co, ehm... měla jste nějaký zvláštní důvod, proč...?“

Sma se trošku posmutněle usmála a položila ruce na opěradla velkého kancelářského křesla, za kterým stála. Podívala se dolů na kožený polštář. „Možná si o sobě moc myslím,“ řekla. „Ale abychom nechodili kolem horké kaše...“ Vzhledla k němu. „Chtěl byste si zašukat?“

Relstoch Sussepin stál zcela bez hnutí. Po chvíli zvedl sklenici ke rtům, pomalu a dlouze se napil a pak ji zase pomalu spustil dolů. „Ano,“ řekl. „Ano, to bych chtěl... a hned.“

„Víc než dnešek na to nemáme,“ prohlásila se zdviženou rukou. „Jenom ten. Těžko se to vysvětluje, ale od zítřka... budu mít tak půl roku, jestli ne víc, neuvěřitelně napilno; tak moc, že bych se nejradši rozdvojila, víte?“

Pokrčil rameny. „Jasně. Když to říkáte.“

Sma se uvolnila a pomalu se začala usmívat. Otočila velké křeslo a nechala na ně sklouznout řetízek ze zápěstí. Pak jemně rozezpula horní část róby a zůstala stát.